

In het familiehuus op Ibiza vindt Anna een onbekende ketting.
Is dit het spoor naar de nooit opgeloste dood van haar zusje...

LINDA VAN RIJN

CASA IBIZA

LITERAIRE THRILLER

INKIJKEXEMPLAAR

Casa Ibiza

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

Linda van Rijn

Casa Ibiza

Literaire thriller

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

Ibiza

*Sant Antoni
de Portmany*

Ibiza-Stad

Formentera

INKIJKEXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

‘MAMA!’ MET EEN HOOP KABAAL EN OP VOLLE SNELHEID stortte Sem zich in haar armen. Anna de Kee moest moeite doen om te blijven staan. Met zijn zeven jaar had hij meer kracht dan hij zich realiseerde.

‘Hai schat’, lachte ze, terwijl ze over zijn stugge bruine haar streek en hem kuste op zijn kruin. Sem kwebbelde intussen honderduit over zijn dag op school en dat hij daarna met een buurjongetje had gespeeld.

Anna richtte haar aandacht op de man die kwam aanlopen. ‘Hai Pieter’, zei ze, meteen daarna gevolgd door: ‘Dank je wel.’

Haar ex glimlachte. ‘Geen probleem, natuurlijk. Hoe gaat het nu?’

Anna wierp een blik op Sem en keek Pieter weer aan. Die begreep wat ze bedoelde. ‘Sem, ga jij boven even je

tas pakken? Niet vergeten je huiswerk erin te stoppen, hè.’

‘Oké, pap.’ Het volgende moment stormde het jongetje de trap op. Anna glimlachte toen ze hem nakeek. Het kon bij Sem nooit in de eerste versnelling, eerder in de zesde.

Pieter keek haar weer aan. ‘Heb je tijd voor een drankje?’

Anna aarzelde even. Ze moest nog langs de Albert Heijn voor een avondmaaltijd en eigenlijk wilde ze vroeg eten en Sem op tijd in bed stoppen, zodat ze vanavond haar werk kon inhalen. De hele situatie met haar vader slokte zoveel van haar tijd op, dat ze elke minuut dat ze niet bij hem was, drie keer nodig had om van alles in te halen. Toch knikte ze. Ze verlangde naar een wijntje en bovendien wilde ze graag weten hoe Sems dagen bij zijn vader waren verlopen.

‘Wit of rood?’ vroeg Pieter, terwijl Anna haar jas uittrok en aan de grote, houten keukentafel ging zitten. De tafel die ze ooit samen hadden uitgezocht, ging het door haar heen, maar die gedachte deed haar allang niets meer.

‘Sorry, ik moet deze even nemen’, zei Pieter, toen zijn telefoon ging. Hij zette de wijn voor Anna neer en verdween naar de kamer, waar hij het telefoontje buiten haar gehoorsafstand beantwoordde. Terwijl ze zijn stem vaag op de achtergrond hoorde, bedacht Anna vluchtig hoe fijn het was dat zij en Pieter tegenwoordig gewoon iets konden drinken met elkaar. Dat ze het oude zeer over nooit uitgesproken ruzies en niet waargemaakte verwachtingen achter zich hadden kunnen laten en als vrienden met elkaar konden omgaan. Zo vaak had ze gedacht dat dit er nooit in zou zitten.

‘Je zult wel moeten’, had haar moeder regelmatig gezegd wanneer Anna weer eens bij haar klaagde dat ze niks meer

met Pieter te maken wilde hebben. ‘Het gaat niet om jou.’

Destijds had ze dat heus weleens frustrerend gevonden, maar nu was ze haar moeder dankbaar dat zij zich nooit had gemengd in de problemen tussen Anna en Pieter. Ze had Anna er altijd op gewezen dat Sem het enige was wat echt telde en dat ze haar eigen boosheid en frustraties nooit boven zijn belang mocht stellen.

Zoals altijd wanneer ze aan haar moeder dacht, voelde Anna een steekje in haar maag. Het was jammer dat haar moeder niet meer meemaakte hoe goed het tegenwoordig ging met het co-ouderschap. Al had ze de laatste maanden voor haar overlijden nog wel kunnen merken dat Anna en Pieter er steeds beter uit kwamen. ‘Ik ben trots op jullie’, had ze op Sems vierde verjaardag gezegd, toen Anna en Pieter hun zoon samen voor het eerst naar de basisschool hadden gebracht.

Anna slikte even. Ze dacht altijd al veel aan haar moeder, maar de laatste weken was dat nog meer dan anders. Eigenlijk was het vanaf het eerste moment na haar overlijden duidelijk dat Anna’s vader de klap niet meer te boven zou komen. Veertig jaar getrouwd, zelden problemen – Anna had het huwelijk van haar ouders altijd als een voorbeeld beschouwd. Misschien was het daarom des te frustrerender geweest dat ze Sem niet kon laten opgroeien in dezelfde omstandigheden waarin ze zelf was groot geworden, al had ze die gedachte inmiddels losgelaten. Het was ook weer haar moeder geweest die haar daarbij had geholpen. ‘Het belangrijkste wat jij hebt gekregen, was liefde’, zei ze een keer toen Anna dit had besproken. ‘En er is geen enkele reden waarom Sem niet dezelfde hoeveelheid liefde zou kunnen krijgen. Als jullie dat altijd maar boven alles plaatsen.’

Liefde en warmte waren ook de twee dingen die haar vader zo miste toen haar moeder na een ziekbed van slechts vier maanden was overleden. Uitgezaaide kanker, geen behandeling meer mogelijk, Anna herinnerde zich nog de allesoverheersende wanhoop die ze had gevoeld bij de diagnose. 'Het is zo koud in huis', zei haar vader, een week na haar dood. 'Zo stil.'

Achteraf gezien had ze de tekenen al eerder opgemerkt, maar na haar moeders dood was het snel gegaan met hem. Hij werd vergeetachtig. Als Anna belde, moest hij soms nadenken wie hij aan de telefoon had. Een paar weken later herkende hij Sem niet. Pas toen Anna had gezegd dat het zijn kleinzoon was, zei hij: 'O ja.' Maar in zijn ogen had Anna gelezen dat hij het toen nog niet wist. Tegen haar principes in was Anna gaan rondneuzen in het huis. Er lag vuile was in de kast, de koelkast stond vol schimmelende producten. Ze had haar broer Vincent gebeld en meteen die avond hadden ze een gesprek gehad met z'n drieën, maar volgens haar vader was er niks aan de hand. En nee, natuurlijk ging hij niet naar de huisarts. Hij moest zijn draai vinden zonder zijn vrouw en dat was verschrikkelijk moeilijk, dat begrepen zijn kinderen toch wel? Er was niks aan de hand met hem en hij was al helemaal niet van plan de dokter te gaan lastigvallen, want die man had wel iets beters te doen.

Anna dacht niet graag terug aan die tijd. Er was veel onbegrip geweest van beide kanten, en ook tussen haar en Vincent. 'Het is aan hem', had haar broer regelmatig gezegd, als ze hem weer eens aan de telefoon had hierover of als ze boos fluisterend in het halletje bij de voordeur van hun vaders huis stonden. 'Als hij niet wil, kunnen we hem niet dwingen.'

‘Hij vervuult’, had Anna dan gezegd. ‘Straks gaat hij nog wandelen en weet hij niet meer hoe hij thuis moet komen. Er kan wel ik-weet-niet-wat gebeuren.’

Maar Vincent was van mening geweest dat hun vader niet gedwongen kon worden naar een dokter te gaan en uiteindelijk had Anna dan maar zelf de huisarts gebeld. Daarna was het snel gegaan. Haar vader – van de oude stempel – had groot respect voor de huisarts en toen die op een middag op bezoek was gekomen om te kijken hoe het met hem ging, was het gesprek op vergeetachtigheid gekomen. Anna was de huisarts nog steeds dankbaar voor de manier waarop hij het had aangepakt. Heel voorzichtig en zonder dwang had hij haar vader doen inzien dat hij misschien toch eens met een meer gespecialiseerde dokter moest praten. Anna wist niet precies hoe de huisarts het voor elkaar had gekregen, maar achteraf beweerde haar vader dat hij zelf om zo’n gesprek had gevraagd. Al kon dat natuurlijk ook te maken hebben met zijn snel verslechterende geheugen.

Alzheimer, die diagnose was niet lang daarna gesteld en toen dat eenmaal was gebeurd, leek het alsof haar vader het opgaf. In de loop van slechts een paar maanden was hij veranderd in een oud mannetje met een lege blik. Anna had nooit kunnen vermoeden dat aftakeling zoveel pijn kon doen. Bij haar moeder had ze het al meegemaakt, maar zij had in elk geval tot het laatst haar karakter behouden. Een dag voor haar dood maakte ze nog grapjes, ook al was aan alles duidelijk te merken dat de pijn onhoudbaar was. Haar vader had al bijna twee jaar geen eigen karakter meer, geen identiteit. De laatste maanden leek hij het niet eens te merken als ze langskwam. Hij reageerde niet

op haar stem, zat maar in de leunstoel in de huiskamer van het verpleeghuis waar hij woonde sinds de verzorging door de thuiszorg ontoereikend was geworden. Althans, daar had hij altijd gezeten, tot hij een maand geleden ook nog een hersenbloeding had gekregen. Sindsdien was hij nog sneller achteruitgegaan en nu was het slechts nog wachten op het moment dat hij zou overlijden.

‘Het laat zich moeilijk voorspellen’, zei de verpleeghuisarts nu al zes dagen. Anna en Vincent wisselden elkaar zoveel mogelijk af naast het bed van hun vader, al had Anna al een paar keer gedacht dat het feitelijk niet zoveel uitmaakte of ze er waren. Ze maakte zichzelf wijs dat haar vader het ergens kon voelen, maar als ze er rationeel naar keek, wist ze ook wel dat dat niet waar was. Ze zaten er vooral uit liefde voor de man die hen had grootgebracht en misschien ook uit plichtsbesef. Anna kon eigenlijk niet anders dan hopen dat het snel voorbij zou zijn, misschien nog wel meer voor hun vader dan voor haarzelf.

‘Sorry dat ik je liet wachten’, zei Pieter, toen hij de keuken weer in kwam. Hij hield even zijn hand met daarin zijn telefoon omhoog. ‘Werk.’

‘Nee joh, geen probleem.’

‘Volgens mij zit Sem boven met zijn Transformers te spelen. Ik hoor een hoop kabaal uit zijn kamer komen.’

Anna glimlachte. ‘Hij kan echt geen genoeg krijgen van die dingen.’

‘Mijn moeder heeft hem er ook weer eentje gegeven.’ Pieter trok een gezicht en keek daarna ernstig. ‘Hoe was het vandaag met je vader?’

Anna haalde kort haar schouders op. ‘Hetzelfde. Volgens de arts kan het elk moment over zijn, of nog weken duren.’

Ze zegt dat het echt niet te voorspellen is en dat je soms versted staat van hoelang mensen het nog volhouden.'

'En wat denk jij?'

'Mijn gevoel zegt dat het einde er nu wel echt aan komt. Maar misschien hoop ik dat alleen maar.'

Pieter hield zijn hoofd schuin. 'Is het nog vol te houden?'

'Ach.' Anna slaakte een zucht en merkte zelf hoe trillerig die klonk. 'Het klinkt misschien cru, maar ik verlang echt naar het einde. Dit is geen leven voor hem. Als ik denk aan de man die hij altijd was en de man die hij nu is, moet ik gewoon huilen bij het idee dat hij dit nooit zou hebben gewild.'

Pieter knikte. 'Hij was altijd zo sterk.'

'Ja.' Anna knikte en stond zichzelf een korte gedachte toe aan haar vader van vroeger, maar toen knipperde ze een paar keer en verdween dat beeld van haar netvlies. Het had geen zin dat ze zichzelf verdrietig maakte met zulke gedachten. Ze nam een slok wijn en veranderde van onderwerp. 'Hoe ging het met Sem?'

Pieter knikte. 'Prima. Hij heeft veel gespeeld met de buurjongens. Volgens mij had hij niet eens echt door dat hij een dag langer bij mij was dan anders.'

'Gelukkig.' Anna glimlachte terwijl Pieter vertelde over hun zoontje. Het co-ouderschap liep tegenwoordig niet in de laatste plaats zo goed doordat Sem het makkelijkste jongetje ter wereld was. Zowel bij Anna als bij Pieter had hij het naar zijn zin en slechts een heel enkele keer zei hij dat hij de andere ouder miste. In die zin was het misschien een voordeel dat hij pas anderhalf was geweest toen zijn ouders uit elkaar gingen: hij wist simpelweg niet beter. Heel soms vroeg hij waarom zijn papa en mama

niet in één huis woonden, zoals bij het grootste deel van zijn vriendjes wel het geval was, en dan zei Anna altijd dat papa en mama elkaar heel aardig vonden, maar alleen als ze niet bij elkaar woonden. Vooralsnog nam Sem daar genoeg mee.

‘Nog een beetje?’ vroeg Pieter en enigszins tot haar verbazing zag Anna dat haar glas leeg was.

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, dank je. We gaan maar eens naar huis.’ Ze liep naar de gang en riep Sem, die met zijn handen vol speelgoed naar beneden kwam. ‘Dit moet ook mee, mam.’

Anna wist de hoeveelheid robots, autootjes en Transformers tot de helft te reduceren en daarna trok ze Sems jas bij hem aan. Ze zeiden Pieter gedag en liepen naar de auto. Het was al bijna halfzes en bij het idee dat ze nog boodschappen moest doen en moest koken, had Anna zin om te huilen. Normaal was ze niet zo, maar de laatste tijd zaten de tranen erg hoog. Gewone dagelijkse dingen konden haar ineens stress bezorgen en tegen de tijd dat ze zich door het drukke stadsverkeer richting hun eigen huis had gewurmd, had ze zichzelf toegestaan de taak voor nu van haar lijstje te schrappen.

Ze draaide zich daarna om naar haar zoon op de achterbank. ‘Heb je zin in Thais?’

Meteen begon Sem te juichen. ‘Ik wil die curry met nootjes.’

Anna glimlachte. Waar andere kinderen het liefst patat of pannenkoeken aten, was Sem verslingerd aan de curry van hun favoriete bezorg-thai. Soms bedacht ze met enige schaamte dat dat misschien ook wel kwam door de frequentie waarmee ze bij het restaurant bestelde. Maar het

was nu eenmaal een drukke tijd en bovendien was het eten helemaal niet ongezonder. Althans, dat vertelde ze zichzelf om haar schuldgevoel wat te doen afnemen.

Ze belde vanuit de auto naar het restaurant. De bestellijst kende ze uit haar hoofd en haar adres hoefde ze al niet meer door te geven. 'Het is wel druk', kreeg ze te horen. 'We proberen er binnen een uur te zijn.'

Anna keek op het digitale klokje in het dashboard. 'Prima.' Toen ze had opgehangen, stond ze voor de deur van haar huis. Ze ging naar binnen en besloot de tijd die ze ineens overhad, te gebruiken voor een spelletje met haar zoon.

Een halfuur later was ze al twee keer genadeloos ingemaakt met memory en keek ze wanhopig naar Sem. 'Waarom kan ik niet van je winnen?'

'Omdat ik hier heel goed in ben, mama.'

Anna grinnikte. 'Dat is waar.' Ze had eens gelezen dat het bijna onmogelijk was om een potje memory te winnen van kinderen van Sems leeftijd. Op een of andere manier waren hun hersenen in staat de kaartjes veel beter te onthouden dan volwassenen.

'Nog een keer?' vroeg Sem hoopvol.

Anna stond op het punt om toe te geven, toen haar telefoon ging. Het was Vincent. Een vreemd gevoel bekwam haar, hoewel ze de laatste tijd voortdurend een hotline had met haar broer. Op een of andere manier begon haar hart te bonzen. Ze slikte even. Toen ze opnam, trilde haar hand. 'Hai', zei ze zacht.

Het duurde even voordat ze Vincents stem hoorde. Die klonk breekbaar. 'An...' zei hij, met daarna opnieuw een stilte alsof hij naar woorden moest zoeken of zijn

boodschap nog even wilde uitstellen. Uiteindelijk haalde hij diep adem en zei: 'Het is gebeurd.'

Anna beet op haar lip. Een verrassing kon je het niet noemen, maar toch voelde het alsof iemand haar rechtstreeks in haar hart stak. Ze wilde niet huilen waar Sem bij was, maar toen ze haar hoofd boog, drupten er tranen op de memorykaartjes.